

FOLK OG LAND

NR. 15 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 28. AUGUST 1971

LØSSALG KR. 2,—

«DIE SONNE BRINGT ES VOR DEN TAG!»

Zionistene avslører sannheten om Katynmassakren

STRIDEN MED SOVJETSAMVELDET FØRER TIL AT MAN ENDELIG TAR BLADET FRA MUNNEN

Slik fant man de polske offiserer i bolsjevikenes massegraver, bakbundne og drept med nakkeskudd.

Her var gode råd dyre. De salmesyngende vestallierte statssjefer, Roosevelt og Churchill, la sine hoder iblõt, for pakten med Stalin måtte for all del ikke ryke. Da fikk heller både menneskeligheten, anstendigheten og moral vike. Stalin selv og hans propagandaapparat skyldte naturligvis på de onde tyskere. Det var de som hadde myrdet de polske offiserer, hevdet man. Og den vestlige propaganda sluttet iherdig opp om denne påstand — og har faktisk gjort det til denne dag, skjönt man naturligvis godt visste bedre om dette som om så meget annet.

Tyskerne på sin side fikk skrappt sammen medisinsk sakkyndige fra en rekke land og disse slo enstemmig fast at det her bare kunne dreie seg om en bestialsk russisk forbrytelse. Også etpar fangne britiske offiserer beså massegravene og uttalte seg i samme retning. Det var også forberedt en tur med tyske militærfly dit for en rekke norske pressefolk, bl. a. var nedskriveren av disse linjer bedt om å delta, men dette bortfalt, antagelig fordi saken da syntes helt opp-

klart. Forklaringen som ble gitt oss var at turen var for risikabel slik den militære situasjon hadde utviklet seg.

Vestmaktpropagandaen vendte imidlertid det døde øre til alle bevislighetene og har fortsatt med det trass i store anstrengelser fra eksilpolakkenes side på å få sannheten frem. Ja, aksjonen kostet antagelig deres leder livet. Han omkom ved en meget beleilig flyulykke, som man har gitt Churchill ansvaret for.

Noen som spesielt har visst beskjed var zionistene, men de har holdt tett helt til nå fordi det passet i krammet å la folk tro at tyskerne hadde skylden. Men i det siste har situasjonen endret seg. Striden mellom Sovjetsamveldet og zionistene har tilspisset seg det siste året og det har også løst net på tungebåndene om massegravene i Katynskogen.

Saken ble tatt opp av den israelske avis «Maariv» og ble bragt videre av det store amerikanske nyhetsbyrå Associated Press, som meddelte:

«Om Sovjetsamveldets ansvar for Katynmassakren beretter nå

De som arbeidet i norsk presse i okkupasjonsårene vil vel fremdeles huske det veritable røre det vakte da Tyskland gjorde kjent funnet av de veldige massegraver i Katynskogen med likene av 100 000 polske offiserer, som de hevdet var blitt myrdet med nakkeskudd av russerne da disse bemektiget seg Øst-Polen mens tyskerne besatte Vest-Polen.

Bestyrtelsen hos «de gode» både hjemme og ute var stor og følbar. Der hadde jo Londonpropagandaen iherdig fremstillet Stalin som den snille gamle onkel som slett ikke svarte til sitt gamle rykte som notorisk blodhund og massekiller. Nå var han blitt både menneskelig, human og nesten kristelig, for ikke å snakke, naturligvis, om demokratisk. Og så skulle dette skje!

en israeler, overfor hvem et medlem av den Røde Hær etter hva han angir har tilstått massemordene på polske offiserer i året 1940. Den israelske avis «Maariv» meldte igår, at den 64 år

gamle Abraham Vidra fra Haifa dessuten kjente minst to sovjetiske soldater som hadde deltatt i massemordet. I skogen ved den polske landsby Katyn ble i 1943
(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Tre grufulle «patriotiske» ugjerninger

I vår serie om okkupasjonstidens likvideringer

Vi gir påny ordet til vår spesialmedarbeider G.K.:

«En våg av politiska mord sveper fram over Norge, och den vil bara stiga i tiden som kommer. De norska patrioterna kämpar som hjältar». Slik åpnet en svensk avis sin lederartikkel i februar 1945; slik var hele salven under overskriften også.

Jeg vil her bare bruke det ovennevnte som en illustrasjon for å klarlegge litt av den mentalitet som behersket visse mennesker under den tyske okkupasjon av Norge. Ikke så å forstå at jeg vil fuske i faget som psykoanalytiker. Jeg skal forresten innrømme at morderes adferd når de myrdet i blind «patriotisme», til sine tider har fått meg til å stusse. Men denne artikkel skal ikke væ-

re noen psykoanalytisk studie. Jeg vil «bare» ta for meg tre av de mest grusomme mord som noensinne har blitt begått i Norge. Mord som ble begått på såkalt «patriotisk» grunnlag. Det var både menn og kvinner som var med på disse eksesene.

Hovedtyngden av likvidasjonene falt på byene og tettbeboede strøk, men det forekom også en god del av dem i skog og mark, på fjellet, i myrer og moras — OVERALT!

Stygge (og av meg avviste) rykter nevner også sykehus og asyl.

Før jeg går løs på «stoffet», vil jeg bare til opplysning si: Flere av dem som

Det er store veklager i den demokratiske presse i Vesten over det man kaller nyfascismens vekst, ikke minst har MSI's store valgseier i Italia skapt bestyrtelse. «Er Mussolini ikke død?» spør man bestyrtet. Vi skriver om saken på side 5.

NORGE OG DE OVERNASJONALE SAMMENSLUTNINGER,

sivilingeniør Gisle Mortensens artikkelserie, fortsettes og avsluttes i dag. Også på side 5, hvor man dessuten finner en artikkel av Oscar Aall om «Fredelig nasjonalforsvar?» — betraktninger om hva to historiske eksempler kan lære oss.

DEN PAKISTANSKE KRUTT-TØNNE

er emnet for «I brennpunktet» denne gang, og på hjemmebane ser vi litt på hvorledes det står til med liv og lære hos Arbeiderpartiet.

PÅ SIDENE 2 OG 3

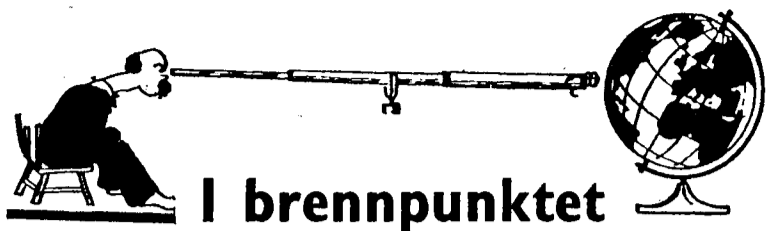
finner man meget interessant småstoff og foruten lederen en artikkel av Einar Øygard om «Oslo-tribunalet».

drepte «angivere» og NS-folk, trodde fullt og fast at de gjorde Norge en stor tjeneste. De var helt overbevist om at de hadde et lovlig grunnlag. Trutt og jevnt «røktet de sin dont», til Londons store tilfredshet.

Men lenger enn hit streker ikke min «velvilje» seg. For medlemmer av den gjengen som likviderte Seppo Laminnen (finsk statsborger) på Finmarksvidda 23. september 1942, var ingen helter eller patrioter. Laminnen ble slått halvt ihjel med

(Forts. side 6)

I brennpunktet

UTE

Det er litt av hvert som påkaller oppmerksomheten ute i verden. Vi tenker blant annet på det en vel må kalle borgerkrigen i den engelsk-okkuperte del av Irland, hvor britene selv har fått føling med den lovløse franktirør- og sabotasjevirksomhet de selv satte igang under annen verdenskrig, og hvor man svarer med samme midler som man opp til denne dag fordømmer tyskerne for å ha anvendt dengang: fengslinger uten rettskjennelser av folk man ikke har kunnet påføre deltagelse i noen rettskrenkelse. Vi tenker videre på de amerikanske tilnærmelser til Kina og bakgrunnen for både den og for den kinesiske respons: frykt for Japans stigende nasjonale selvfølelse og dermed følgende makt.

Men, la dette ligge inntil videre. Det som idag vel er mest i brennpunktet, og som for alt vi vet allerede når dette leses kan ha ført til en katastrofal utvikling, er nok forverringen av forholdet mellom India og Pakistan i forbindelse med hendelsene i Øst-Pakistan. Det truer faktisk med åpen krig.

Nå har det jo tidligere vært krigerske forviklinger mellom disse to land, men det som nå gjør situasjonen så farlig er at de to store militærallianser, Sovjets Warzavapakt og USA's NATO-pakt kan bli innviklet i et nytt krigersk oppgjør.

Vestpakistan militærjunta under ledelse av den pakistanske president Yahya Khan har hensynsløst spilt på landets SEATO-medlemskap under det brutale oppgjør med de østpakistanske utbrytere som proklamerte Øst-Pakistan som en selvstendig stat: Bangla Desh. Man får vel tro at den så demokratiske amerikanske opinion stort sett nærer sympati for utbryterne og for det ulykksalige østpakistanske folk, som i millioner på millioner flykter over grensen til India forfulgt av sykdom, sult og død. Men hva teller slik sympati og vakre demokratiske slagord når det dreier seg om brutal stormakts- og militærpolitikk? På samme vis som USA's NATO vakler i sine sammenføyninger, er også SEATO, dets Stillehavsavdeling, i oppløsning. USA er derfor nødt til å understøtte det pakistanske medlem, noe som er enda mere nød-

vendig etter svikten i Vietnam. Og her møtes pussig nok kinesiske og amerikanske interesser påny. De pakistanske generaler har ubetinget støtte fra Maos Kina som truer med å rykke inn i India over fjellpassene fra Tibet.

Og slik verdenssituasjonen er, har Sovjet følt det som en slags lystbetonet nødvendighet å gripe direkte inn. Det har nylig sluttet en «vennskapsavtale» med India, som i virkeligheten innebærer tilsagn om militærhjelp i tilfelle et pakistansk «angrep».

Indira Gandhis India er dermed bragt over fra den nøytrale leir til et temmelig nært samarbeide med Sovjet — og bemerkelsesverdig nok ikke som følge av sovjetagresjon, men som følge av egne utenrikspolitiske bekymringer. Landet er oversvømmet av østpakistanske flyktninger og vil ikke lenge kunne makte de dermed forbundne omkostninger og ulemper. Med det siste tenker vi bl. a. på de gnidninger som allerede har oppstått mellom de østpakistanske muhammedanere og de indiske hinduer, noe som kan utvikle seg til en eksplosjon. Indias store interesse er å få flyktningene tilbake til deres hjemland, noe som bare kan skje ved at Bangla Deshregjeringen overtar styret.

Indira Gandhi har lenge vært utsatt for et sterkt press når det gjelder å anerkjenne utbryterstaten, men har hittil veket tilbake for det avgjørende skritt, som rimeligvis vil føre til krig med Vest-Pakistan. Det er mulig avtalen med Sovjet kan få henne til å bestemme seg.

HJEMME

Den politiske hendelse på hjemmefronten som vel tør påkalle størst oppmerksomhet er sykehusstriden i Sogn og Fjordane, som på lokalt plan har skapt det rene opprøret innen Arbeiderpartiet. Både statsministeren selv og hans smørgåssosialminister måtte dra avsted for å forsøke å berolige gemyttene, men uten resultat. Bakgrunnen for striden var som kjent at regjeringen vil tvinge igjennom en sentralisert sykehusordning i fylket trass i at fylkestinget flere ganger har uttalt seg for utbygging av de nåværende sykehus, bl. a. i Florø. Vi skal

EINAR ØYGARD:

OSLO-TRIBUNALET

Efterfølgende artikkel har på grunn av stansen i ferietiden blitt liggende så lenge at «Oslo-tribunalet» ikke lenger er aktuell dagspolitikk, men den vil sikkert likevel leses med interesse som en avsluttende politisk vurdering:

Namnet Tribunal er frå det gamle Rom. Det fortel om ein plass der dommarar frå makthavarane kunngjorde dommer mot motstandarar, ofte frå livet eller til landsforvisning og med det formål at makthavarane kunne tilvenne seg jordegods og gull. Gjennom heile middelalderen, kjenner vi inkvisisjon som var slike tribunal der lov og vanlig rettspraksis ikkje vart brukt. Det var for det meste pinefull tortur, tolking av tru, idiologi og livssyn som var avgjerande for at den tiltalte skulle miste livet (Johan Huus). I nyere tid ser vi med avsky på den straum av skuldlaust blod som flaut rundt revolusjons-tribunal i Frankrike, då det vart reist guiljotiner i alle byar etter som revolusjonshæren hadde framgang. Dei dømde folk frå livet og konfiskerte dei jordegods, gull og annan eigedom som dei eigde. Her var det ikkje lov og rett. Det var makt som kom istaden for rett. Vi kjenner for lite til tilhøva i Russland under og etter revolusjonen. Det vart so mange avrettingar at det er uvist kor mange vart

ikke her ta noe standpunkt i selve striden, og det er da vel heller ikke først og fremst meningsforskjellen her som er kjernen i striden. De som har skapt opprøret og raseriet er dette at regjeringen, som fremstiller seg som den store forkjemper for «demokrati» på alle områder, selv hensynsløst setter seg ut over hva fylkestinget og de andre lokale instanser mener.

Liv og lære er som kjent to ting. Dagens munnsværdemokrati har igjen vist hva det egentlig står for. Nesten tragikomisk er det når regjeringen på bakgrunn av denne demokratiske demonstrasjon i Sogn og Fjordane med brask og bram lanserer ny aksjon for mere «bedriftsdemokrati». For, ville det ikke være naturlig først å ordne med det politiske demokrati? Hva med en aksjon som gav velgerne medbestemmelsesrett? For eksempel ved etablering av bindende folkeavstemninger? For det er jo ikke mange lenger i dette land som har noen tro på at partipolitikere vet noe som helst bedre enn folk flest.

Politicus

dømt ved revolusjons-tribunal, eller som vart likvidert direkte uten rettargang.

Det er politiske systemer, ideologier og livssyn som makthavarane går til kamp mot på denne måten. Men har makthavarane greidd å stanse utviklingen med sin kamp? Jesus frå Nasaret vart avretta fordi han kom med ein ideologi og eit livssyn som dei ortodokse jødane ikkje vilde vite av. Idag har ideologien i evangeliene og det kristne livssyn komen ut til mest alle folk, frå den vesle flokken på 12 mann til 3 000 på den første pinse-dag, fram til idag då meir enn ein og ein halv milliard menneske høyrer til i kristne menigheter og kyrkjesamfunn. Inkvisisjon og pavemakta måtte gi tapt for reformasjon. Det er reformerte kyrkjesamfunn i alle land.

I Sovjet-Rusland høyrer vi ofte om folk som blir dømde til lange fengselstraffer og forvisninger til Sibir for folk som har ein annan ideologi enn makthavarane (Sinjavskij, Daniel og fleire) eller dei som blir avretta fordi dei har eit kapitalistisk livssyn. I andre land blir folk med eit kommunistisk eller sosialistisk livssyn fengsla og dømt til lange fengselstraffer (Sør-Afrika, Angola, Sør-Vietnam).

Amerikanarane og dei allierte maktene fekk istand Nürnbergtribunalet mot nazismen og fascismen som ideologi og livssyn etter andre verdskrigen, under tildels kraftig protest frå europeiske og amerikanske rettslærde og kongressmenn. Dei la ogso til grunn for å dømme dei tiltalte det udefinerte begrepet krigsforbrytelser. Soleis vart riksregjeringen i Tyskland dømt frå livet ved hengning, utan at dei hadde vore ved fronten. Det er heller ikkje lett å skvna at ein kvrkieminister vart dømt og avretta som krigsforbrytar. Tilhengarar vart fengsla og dømt — kvinner og menn, unge og gamle — jordeigedomar og formue vart konfiskert. Alt vart lagt tilrette for at eit anna livssyn enn det makthavarane hadde var forbrytelse. 2000 år gamle metoder vart tekne i bruk. Det var Frankrike og England som erklærte Tyskland krig. Det var Tyskland som tapte, og seierherrane brukte si makt, og med det skapte presedens for seinare opp-

gjør mellom stridande makter. Her på bjerget var vi og med i denne dansen.

Dei som gjorde seg skuldige i masaker mot jødene og andre sivile, er forbrytelser som fram til dei siste åra er stilt for vanlige domstolar og dømt som mordarar til fortente strenge straffer. I Amerika er soldater og offiserer stilt for retten for overgrep og drap på sivile. Rettssakene held fram.

Oslo-tribunalet er opprettet etter presedens frå Nürnbergtribunalet. Her er det lagt særlig vekt på krigsforbrytelser. Amerikanerne blir skulda for dei overgrep som andre av dei allierte i Vietnam-krigen kanskje har gjort seg skuldig i. Nord-Vietnam er litt tidlig ute. Dei er ikkje seierherrer. Dei har gått til vepna kamp mot Sør-Vietnam. Dei har okkupert deler av Laos og Cambodsja. Dei har masakrert titusener av sivile bønder som ikkje fort nok fekk rømt sørover. Dei har masakrert titusener av sivile personer, særlig lærarar og sivile stats- og kommunale tenestemenn. Ikkje noko av dette blir rekna for krigsforbrytelser. Oslo-tribunalet må ha feil adresse når det retter etterforskningen mot USA. Det mest ufyselige er at rettslærde ved Oslo Universitet, som er vel inne i lov og rett, ogso i andre land går inn i eit tribunal der lov og rett ikkje gjeld, berre makt, blodtørst og hemn.

All historie har vist at kanoner, krutt og valdsverk ikkje er høvelige kampmidler mot ideologier og livssyn. Krig har heller ikkje hatt hell med seg for å fremje og påtvinge andre sitt livssyn (Wallenstein og Tiller).

Religionskrigane i Europa varde 40 år og førte til totalt nederlag for den katolske hæren. Den katolske kyrkja tok til å reformere seg sjølv. Skal ein tru på historia vil og kommunismen lida totalt nederlag, og reformere seg sjølv. Skulle fassisme og nasisme nokon gong få framgang, blir det helst på trass av Nürnberg-tribunalet. Ideologier og livssyn må ein kjempe mot med åndelige våpen. Til det trengs statsmenn med stor klokskap. Slike statsmenn har vore minusfaktor i vår rtid.

Einar Øygard

ANNELIESE PAROW
TANNINSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Farende rettsforsvarere

Så har en geskjeftig norsk jurist gjort en reise igjen, på vegne av en eller annen tåpelig forening som ikke ser den hjemlige skog for bare trær. Heller ikke interesserer naturligvis den urett som skriker oss i øynene fra Pakistan, Israels okkuperte områder, de nye britiske overgrep i Nord-Irland, eller noe av det rystende som foregår på den annen side av jernteppet. For ikke å snakke om den parodi på rett som utøves i afrikanske stater. Nei, veien gikk som så ofte før til militærdiktaturet i Hellas som av en eller annen grunn hviler så tungt på det vestlige demokratis samvittighet.

Den norske jurist har med mistankens skjerpede blikk overvært og studert en rettsak mot greske opprørere. Han ble som hensikten vel var behørig rystet på vegne av den så berømmelige norske rettsstat. Så rystet at han trådte frem i norsk fjernsyn med sine anklager mot dette triste som han måtte reise helt til Hellas for å oppdage.

Riktignok var det ikke så meget å si på selve rettsaken, fortalte han. Men de tiltalte — og dem må man jo tro når de ikke er norske — kunne berette hva alle gode demokrater ønsket, at de var blitt mishandlet før rettsaken. Og selv om det norske demokrati kunne ha ønsket seg en mere utpreget mishandling, så var det iallfall en psykisk sådan. Etpar av de tiltalte hevdet å ha vært utsatt for skinnhenrettelser, de var ikke blitt fremstillet for retten til avsigselse av fengslingskjennelser som seg hør og bør osv., og det ene med det andre som rystet mannen fra rettsstaten Norge.

Og skal sant sies så har man jo her i landet en viss praksis når det gjelder politiske rettsaker og behandlingen av politiske motstandere. Men kanskje denne siste juristen ikke har vært oppmerksom på den demonstrasjon av norsk rettsutøvelse som fant sted i konsentrasjonsleire og fengsler for bare femogtyve år siden? Slik at han hadde et sammenligningsgrunnlag.

Hadde han bladd i de gamle skrifter og snakket med bare noen få av dem som den norske rettsstat i firtiaårene valset ned under «rettsoppjøret», så hadde han jo måttet få vite at makthaverne i dagens Hellas nok står adskillig tilbake å ønske når det gjelder effektiv behandling av opponenter. Det kunne stables på bena et helt kompani av fengslende NS-folk som ble utsatt ikke bare for skinnhenrettelser og ustanselige trusler om straff og død. Når det gjelder fengslingskjennelser, så gikk det ofte måned etter måned før man gad lage istand endog de jammerlige komedier man kalte rettsmøter. Og rettsaker ventet man på i opptil tre år uten derfor å bli behandlet som varetektsfange. Det gikk opptil et år før fanger fikk skrive noen få linjer til de pårørende, som ofte ikke visste hvor det var blitt av dem.

Og så må da disse greske rettssvikerne stramme seg opp også når det gjelder direkte fysisk mishandling. De bør lese Martha Steinsviks beskrivelser av det som foregikk f. eks. på Sydspissen og for den saks skyld i de fleste andre leirene også, om anbringelse i likkister, opp mot glødende ovner, om skudd mot fengselsvinduene når de plagede fanger i de overfylte seller forsøkte å skaffe seg litt frisk luft borte ved vinduet.

Men alt dette har tydeligvis gått den Hellas-farende norske juristen hus forbi. Han har ikke oppfattet hva det var for slags parodiske «rettsaker» som ble ført i Norge, av folk som den kjente norske jurist Solem og mange,

Ny omgang
okkupasjonsvrøvl?Amerikansk professor med
tvilsomme kilder

I Gula Tidend finner vi etterfølgende, som ikke lover godt for hva en kan vente seg i fremtiden. Det dreier seg om en amerikansk professor som skal skrive bok om «motstandskampen i Norge og Danmark» under annen verdenskrig. Make til ensidig kildeutvalg skal en vel lete lenge etter. Vi savner faktisk bare Skodvin og Osvald. Men kanskje en eller annen velvillig sjel vil gjøre amerikaneren oppmerksom på FOLK OG LAND's serie om de drap og mord disse motstandsfolk var ansvarlige for?

Vi gjengir G.T.'s oppsett i sin helhet og uten ytterligere kommentar:

«Professor Richard Petrow fra USA er på gjesting i Norge. Han er professor i journalistikk på Universitetet i New York og held på med ei bok om motstandskampen i Norge og Danmark under krigen. Han har arbeidet med oppgåva i tre år og skal no ta til med reinskrivinga. Boka skal vera ferdig tidleg i 1973. I samband med boka har han også gjesta Danmark og Tyskland som han atter skal innom før han reiser attende til USA. I Norge har han m.a. hatt samtalar med m.a. R. Ulstein, Gunnar Sønsteby, Arne Okkenhaug, Jens Chr. Hauge og Mons Haukland. Sundag gjesta han Bergen og hadde her samtaler med Roscher Nielsen, Samuel og Olaug Titlestad.

Ved sida av å gje opplysningar om sjølve åtaka på Norge og Danmark, opptaket til motstandskampen, vellukka aksjonar, taloppgåver om tap, organisasjonar m.m. skal boka innehalda personlege skildringar der dei ymse sidene ved krigsinnsetsen vert understreka.

Petrow som er 42 år, seier han har møtt ein einestående samarbeidsvilje frå dei folk han har hatt kontakt med (!). Han vonar berre at han no under opphaldet i Norge har fått tilstrekkeleg kjensle med stoffet og tida, slik at han kan gje ei så sannferdig og rett framstilling som råd er. (!) Boka vil nok ikkje innehalda noko serleg nytt for nordmenn, men for amerikanarane vil storparten vera nytt tilfang, seier han.

I neste veke reiser han vidare til Danmark.»

God reise!

mange andre. Han har ikke oppfattet at norske jurister medvirket til dette og overhodet gjorde den norske rettskomedien mulig. Om de ikke selv deltok, så tidde de iallfall stille bortsett fra en håndfull som syntes juridisk

Benjamin Vogt og «rettsoppjøret»

I alle de minneord som er skrevet om ham har jeg ikke noen steder sett nevnt at han kritiserte «rettsoppjøret» på det kraftigste. Jeg vil derfor sitere litt fra hva han har skrevet:

«Vi satte igang et rettsoppgjør som ikke bare savner sidestykke i noe annet okkupert land etter denne verdenskrig, men som man leter forgjeves etter for å finne noen parallell til overhodet.»

«I dag er det vel ikke mange jurister som vil forsvare høyesterettsjustitiarius Emil Stangs votum i den såkalte Stephansonsaken — et votum som ble utslagsgivende for retten. Heller er det vel ikke mange nordmenn som i dag vil forsvare den behandling som ble Knut Hamsun til del.»

«Historisk sett vil det aldri bli slutt på dette oppjøret. Like lite som vi har kunnet kvitte oss med 400 års natten før 1814, vil vi kunne kvitte oss med oppjøret etter fredsslutningen i 1945. Landssvikoppjøret vil bli diskutert av våre historikere i de neste 400 år og mer, likesom presidentskaps svikt i 1940.»

«Vanskeligheten ved det norske rettsoppgjør var at det store norske folk selv satt i et glasshus. Aldri har vel et folk vært mere uforberedt på å forsvare sin frihet enn vårt før den 9. april. Aldri har vel noe styre opptrådt mere uansvarlig i sin ledelse av et folks selvstendighetspolitikk. Sjelden har vel noen nasjon vist seg mere lamslått, forvirret, forfusket og forløyet enn vår egen etter det tyske overfall. Vårt styre hadde slått døren på vidt gap for en angriper. Under slike omstendigheter kan man spørre med skriften om hvem som vil kaste den første sten. Svaret hos oss har vært enkelt: Ca. 3½ million. Vi bestemte oss for å sette forrederstemplet på bortimot 100 000 landsmenn. Blant «Vi» var svært mange hvis nasjonalfølelse var betydelig mere dempet under krigen enn den ble etterpå. Våre «forredere» med familier utgjorde 7—8 % av vår befolkning. Sammen med andre som ikke ble trukket til ansvar, er vi kanskje oppe i den dobbelte prosent-

sats. En drøy dose for et folk som jubler sin frihet ut i vilden sky hver 17. mai. I følge med denne iver etter selvfornedrelse har løpt en kontrasterende iver etter selvforherligelse. Hvor var ikke vår hjemmefront storartet! Idrettsfolket, lærerne, Høyesterett!»

«Vi bør fare varsomt med de store ord om oss selv, om vår krig og vår innsats. Vi bør kanskje også vise litt mere toleranse overfor alle dem som vi har dømt, og som, etter vår mening, ikke var fullt så fremragende som vi selv.»

Denne var bare litt av den knusende kritikk som Benjamin Vogt har fremkommet med om rettsoppjøret. Nu om stunder når «seierherrene» her i landet til staidighet søker etter, og later til å finne, årsaker til minnefester og en aldri hvilende selvforherligelse, er det all grunn for oss andre til å minnes denne manns rettsindighet.

Knut Sollid

Den siste hviles sal —

Efterat stortingsmennene har bevilget seg gode gasjer, pensjoner og nedsatte skatter er freden og hvilen begynt å senke seg over forsamlingen. Politisk dyptgående uenighet eksisterer jo ikke; de har praktisk talt 5 likelydende programmer. Vi hitsetter fra Aftenpostens morgenr. 15. mai 1971 flg. snapshot fra det demokratiske, søte liv og den siste hviles sal.

«For få tilstede i Odelstinget — vedtak ugyldig:

«Da Odelstinget tirsdag behandlet forslaget til endringer i lovene om kommunvalg og stortingsvalg, var det ikke tilstrekkelig antall representanter tilstede i salen: Halvparten av Odelstingets 112 medlemmer må være inne når lovbeslutningene treffes, men ved denne avstemning var bare 45 tilstede. Lite hjelper det derfor at samtlige stemte for endringene, som bl. a. innebar at syke og eldre lettere skal kunne avgi sine stemmer ved valgene. Det er grunn til å tro at Lagtinget imorgen vedtar å sende beslutningene tilbake til Odelstinget, slik at de kan bli gyldige.»

ORD FOR DAGEN

«Den dag er nærmere enn man tror, da det norske folk vil rope på Vidkun Quisling», sa Quisling i Høyesterett.

Det ser ut til at noen hver omsider er begynt å forstå hva han siktet til med disse ord.

O.H.

anstendighet og alminnelig menneskelighet veiet tyngre enn karriere i et råttent rettsamfund.

For hadde han forstått det, så var det vel nok å ta fatt på her hjemme med å bøte på gammel urett? Slik at han kunne spart reise-pengene.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Mord — eller?

I den senere tid har abortspørsmålet vært i brennpunktet i den norske presse. De ultraliberale er for fri abort. Man vil at kvinnen selv skal bestemme det ufødte barns skjebne. Det er innlysende at en av de første følger en fri abort vil få er et friere kjærlighetsliv. Hele moralen vil falle sammen. I dag får man en premiering for å sette mange barn til verden i form av en helt absurd barnetrygd. Er foreldrene voksne nok til å sette barn til verden, får de også være voksne nok til å fø dem opp, og ikke overlate sine plikter til samfunnet. Man kunne sløyfe hele barnetrygden og heller gi de gamle pengene, de som har bygget opp samfunnet til dagens standard.

Lurer leseren på hvem som analyserte rapporten ang. «fri abort», så var navnet Berthold Grünfeld. En tilfeldighet?

National-socialismen

marscherar även i Sverige. Pl. S. Lundehäll avhöll en turné på Västskusten, Bohus Län d. 31. juli—1. augusti. Offentligt möte i Edshultshall, kransnedläggning och fanparad vid Odal mannen Albert Johanssons sista vilorum i Bokenäs och offentligt möte på torget i Henån, med mera. — Turnéen blev mycket uppskattad — och nya medlemmar värvades till Frisinnade Unions-Partiet.

Aven i Värmland har en omfattande propagandatur- né genomförs under ledning av Frisinnade Unions-Partiets riksungsledare, Bo Stenkvist. Tusentals FRIHETSFAKTLOR fann sin plats i brevlådorna ...

Ref.

Ungdommen reagerer

I sommerens løp har det vært endel innlegg i «Bergens Arbeiderblad» som viser at ungdommen ikke lenger lar seg binde krigspropagandaen på ermet selvom skolene i alle år iherdig har foret elevene med vrøvlet.

Her er hva «Realist» skriver i bladet:

«Jeg er også temmelig lei av å høre om nordmenns heltemodige innsats mot tyskerne under

2. verdenskrig. Selvsagt er det unntak, men det store flertall av den norske befolkning var totalt passive. Hvis nordmenn gjorde en slik innsats mot tyskerne, hvorledes kunne Norge da fungere nærmest som et hjem for tyske soldater? Det er jo et faktum at etter som krigen skred fram vekslet tyskerne ut de unge kampdyktige soldatene her i landet med eldre folk. Det kan i den sammenheng være greit å sammenligne med et annet land, Jugoslavia, som geografisk skulle ha de sam-

me muligheter til kamp mot tyskerne. Jugoslaverne reiste en effektiv geriljahær og befrikk landet selv. Hva gjorde vi?

Hvorfor får vi ikke opplyst at Norge hadde prosentvis flere rettsaker mot hjemlige nazister enn noe annet land. Sammenligner vi tallet på nordmenn som gjorde aktiv krigsinnsats for tyskerne md tallet fra andre okkuperte land, kommer vi heller ikke så heldig ut. I en statistikk over hvilke folk som skryter mest av innsatsen ville vi derimot komme langt frem.»

ERIK RUNE HANSEN:

Demokratiets ytterste konsekvens?

Det vil i høyeste grad være en miljø- og naturvennlig gjerning å få rensket Slottsparken for anarkister, hippier, SUF-sympatisører, yrkesdemonstranter og hva det nå er som skjuler seg bak skjegget og hasjrøken. Utallige avslørende artikler er blitt skrevet om forholdene der, men i det forherligede demokratis navn blir som vanlig ingen ting gjort.

Mange ser dette problemet som en bagatell sammenlignet med andre og mer graverende sosiale skjevheter i samfunnet. Men dette miljøet er livsfarlig! Det smitter — få er det ikke som har røkt sin første hasjpipe i Slottsparken. Det er nettopp her og i lignende miljøer mange unge har tatt det første skritt på den vei som har gjort dem til vrak i demokratiets kjølvann.

Demokratiet som system må ta sin del av skylden. Dette system har misbrukt ordet frihet i betenkelig grad. Også den motsatte ytterlighet — kommunistdiktaturet — benytter seg av det samme ord: frihet — i sin undergravningsvirksomhet. Forsvarsviljen blir brutt ned. Militæret er en fascistisk institusjon hvor man begrenser et individs personlige frihet. Opprettholdere av ro og orden har også fått det alt- og intetsigende fasciststemplet, «Nazi-purk, klasse-purk» osv. Dette sammen med andre SUF-paroler, som uimotsagt får lov å hamre seg inn i ubefestede ungdomshjerner, og som sakte — men sikkert — bryter ned all tro på nasjonale verdier og på lov og rett og moral — skaper et tomrom for mange. De har ingenting

å tro på, men i Slottsparken og lignende steder finner de et miljø av likesinnede.

Et aktuelt eksempel:

Hvis vi vender blikket i mot Danmark og letter på nisselua, vil vi se et samfunn i forråttelse. Landet er ikke lenger kjent for sine klinter, for Himmelbjerget, for Tivoli og dyrehave, for pene parker og hyggelige mennesker, men derimot har landet oppnådd en herostratisk berømmelse for sin «frihet». Den demokratiske, misforståtte frihet som har skapt pornografi, hasj, fordervet ungdom og umoral. Er dette vårt demokrati på vei mot sin ytterste konsekvens? Er dette den friheten vi streber etter her hjemme?

Nei, la oss nå våkne av dvalen! Vi har allerede slumret for lenge. La oss nå kreve en reaksjon fra myndighetene. Unnfallenhet, oppfordringer til friere barneoppdragelse, til analyse og kritikk av kulturelle og nasjonale verdier, til toleranse av vold og hærverk begått av politiske forbrytere — kan slike «fremskritt» føre til noen som helst positive resultater og skape et harmonisk samfunn?

Vi kan idag se hvordan utviklingen går som en «rød» tråd imot nye demokratiske friheter. Derfor må vi se Slottsparken i et større perspektiv — som en advarsel og et bevis på at vi er inne på et sidespor.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

KAMPSANGER FRA DENGANG:

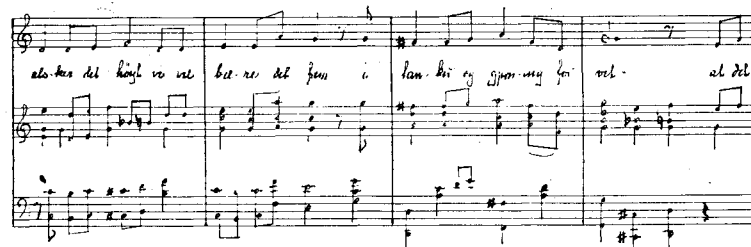
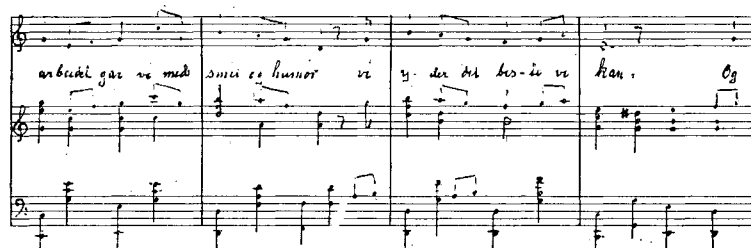
Vi har nå bragt så mange av de sanger som ble skrevet og sunget for og under okkupasjonen at det kanskje kan være på sin plass å gjengi en sang skrevet under de verste trengsels- og fengselsår. Vi nevnte i forrige nummer at Bjarne Lillevik nylig fylte 80 år og nevnte den sang han både laget tekst og melodi til, «NS-fangenes arbeidssang». Den ble skrevet dels i fangeleiren på Vardøhus og dels på Bjørkelangen, henholdsvis 1946 og 1948. Her gjengir vi melodi og tekst. Den siste er noe lang, men forsvarer vel sin plass som et bilde på sinnelaget «dengang».

28.

NS-fangenes arbeidssang

Vi arbeider vi

Arbeidssang

Til arbeide går vi med smil og humor.
Vi yder det beste vi kan.

Og ingen skal si det om oss at vi gjør noe annet enn tjener vårt land.

Vi elsker det høyt, vi vil bære det frem i tanker og gjerning — for vit, at det var og vil være vårt jordbundne hjem tross ufrihet, arbeid og slit.

Man sier at landet er vakkert å se i sommerens sollyse prakt, i senhøstens farver, i glitrende sne, i vårens fortryllende drakt. I vinterhvit kulde — i nordlys — i regn i laber, i stille og storm. Dog fagrest er landet når hver i sin egen lar fellesskapstanken ta form.

De tusener unge, hvis kjærlighet brandt for hjemmet og fedrenes jord

(Forts. side 8)

MEN MUSSOLINI VAR IKKE DØD:

Den nyfascistiske valgseier i Italia

MSI har blitt det nest største parti i sicilianske byer og det tredje største i Roma.

Vi har ved et par tidligere anledninger omtalt betraktninger den danske BERLINGSKE AFTENAVIS WEEKEND stadig henfaller til om den nyfascisme som skal være på marsj rundt omkring i Europa og nå har bladet tydeligvis fått et nytt sjokk etter de valg som ble foretatt i Italia tidlig isommer.

MSI's leder Almirante taler ved masse møte på Piazza del Popolo i Roma.

Vi skal se litt nærmere på de betraktninger bladet gjør seg etter disse valg, men la oss først nevne at også på hjemlig jord begynner slike betraktninger å bre seg. MOSS AVIS har således 17. juli en større artikkel av Torgrim Sørnes med tittel: «Er fascismen på fremmarsj? En rapport om fascistiske bevegelser i den vestlige verden. Vi skal ikke her komme inn på den noe ufullstendige «rapport» om forholdene utenfor Norge ettersom FOLK OG LAND tidligere har bragt mere fullstendige oversikter, men det kan ha sin interesse å gjengi hva Sørnes har oppfattet av det som foregår i vårt eget land. Det heter herom i artikkelen:

«Norge har også mange tilløp til nyfascisme, men ingen av dem har ennå grupert seg rundt noe parti.

En viktig gruppe er dannet rundt avisen «Folk og Land», som hovedsakelig skrives av og for gamle NS-folk. I en leder skrev redaktøren, tidligere kaptein Odd Melsom, at han betrakter bladet som en direkte arvtager til «Fritt Folk». Avisen beskjeftiger seg hovedsakelig med landssvikoppjøret, som det hevdes var utslag av kommunistenes hevngjerrighet. (Det var vel en adskillig forenklet og ukorrekt gjengivelse av vårt syn. Vår anm.) Nygaardsvold og hans klikk er de

rapport om utslag av nynazisme. Det gjaldt denne gang en sterkt nazistisk betonet artikkel i en skoleavis for gymnaset, hvor forfatteren advarer mot den «farvede stormflod» som vil knuse den hvite rase om noen få år. Utviklingshjelp er bare hjelp til våre egne bødler, sier han. Isteden for utviklingshjelp bør vi sette negrene på det nivå hvor de hører hjemme — under den hvite manns støvel.

I et intervju med Moss Dagblad erklærer gymnasiasten også at det er i Syd-Afrika og Rhodesia at vi finner de rette systemene gjennomført, samtidig avfyrrer han bredside mot de afrikanske terroristorganisasjoner, og hevder at de ledes utelukkende av kommunistene.

(Forts. side 7)

GISLE MORTENSEN:

Norge og de overnasjonale sammenslutninger

III. EEC — i krig

Det synes klart at EEC sikter mot politisk integrering av medlemsstatene. Det er rimelig, for uten slik integrering for et «ubegrenset tidsrom» (uoppsigelig), vil EEC ikke kunne bli den samlende autoritet og makt som tydeligvis tiltenkt.

Politisk integrering må nødvendigvis inkludere statens militære virke. Avskrellet alle diplomatiske dikke-darar, vil det bety, at det norske forsvar (militærmakt) i ett og alt vil bli underlagt EEC's hovedkvarter. Det er formodentlig urealistisk å tenke seg et slikt EEC-forsvar (EEC-militærmakt) uten USA's resurser og bestemmende ledelse. — Ved

Pasifister pleier gjerne å understreke at væpnet forsvar byr på store lidelser og ikke gir noen særlig grad av sikkerhet. Det kan vel for så vidt være riktig. Men hva med de foreliggende alternativer? En okkupasjon vil bare i beste fall arte seg så behagelig som den vi hadde 1940—45 og enda er det jo mange som blir rent hysterisk bare den nevnes. Så er det en internasjonal rettsorden bakket opp med en effektiv styrke av polititropper. Dertil er å si at et internasjonalt rettsapparat — like visst som et nasjonalt — kan misbrukes til politiske revestreker.

Spekulasjoner over dette emne har ledet meg inn på en søken i historien etter mulig eksisterende immate-

Fernando Cortez, som fikk seier fordi myten om den hvite gud Quetzalcoatl spøkte i de innfødtes sinn.

rielle faktorer som kan tenkes å influere på, folkenes skjebne.

Det ligger i sakens natur at absolutt tvingende beviser for spirituelle krefters inngripen aldri kan fremlegges. Men der de materielle faktorer i en konflikt tilsier ett utfall, og resultatet faktisk er blitt et ganske annet, kan dette for oppladte sinn være en antydning om innflytelse fra «noget», — fra en instans, som kanskje fortjener å kalles ånd.

Derfor har jeg gitt meg til å sammenlikne:

To historiske felttog og deres mulige lærdom

I året 1241, en gang i begynnelsen av april, splitter munningsflammen fra den første kanon det — ihvertfall tekniske — mørke som man vel kan si ruger over europeisk middelalder.

Men kanonen er ikke europeisk. Den tilhører et folk som datidens europeere hadde meget vage forestillinger om: Det er mongolerne som går til angrep for å gjøre Europa til en mongolsk koloni. Det var ikke noe halsløst eventyr. Angriperne visste hva de gikk til. Et nett av spioner hadde skaffet alle nødvendige opplysninger. Og Europa var, som så ofte ellers, i høyeste grad splidaktig med seg selv: Det intelligente krangel mellom pave og keiser om hvem som var størst hadde akkurat da ett av sine høydepunkter. Mongolerne var forøvrig sterke nok til å møte et samlet Europa. Men denne eventualitet var hinsides alle politiske muligheter.

Samtlige materielle faktorer er i angripernes favør: Større, mere mobile hærer, bedre utrustning, bedre organisasjon, større økonomiske resurser, en knusende overlegen militær dyktighet.

(Forts. side 6)

Almirante hyldes av sine tilhengere etter valgseieren.

Med den politisk fastnaglede organisasjon som et medlemskap på «ubegrenset tidsrom» (Romatraktaten § 240) medfører, og med den politisk-militære makt som den eventuelle og sannsynlige allianse EEC—USA vil få, vil den idag — med ett års varsel — oppsigelig Nato-allianse bli en uoppsigelig politisk-militær union i realiteten, hvor Norge vil bli forpliktet, med eller mot sin vilje, med eller mot sine interesser, å medvirke lojalt, — ja eventuelt tvunget til det. Det bør forutsees.

Å tiltre EEC som «fullt» medlem, vil såleeds, på det utenrikspolitiske og militærpolitiske felt, kunne føre til de mest vidtrekkende konsekvenser for Norges politiske frihet. — «Folket» kan ennå velge, — etter valget kan angrensens vei tilbake bli sperret i et «ubegrenset tidsrom».

(Forts. side 8)

Norge og — —

(Forts. fra side 5)

IV. Nøytralitet i krig

I tillegg til de øvrige forpliktelse som erklært nøytralitet medfører, må nøytraliteten forsvares. Det er den vesentligste forutsetning for at nøytralitet skal bli respektert. Hvilke muligheter har Norge hatt, og kan Norge ennå få i så måte?

Norge har en lang, forrevent kyst mot Skagerak, Nordsjøen, Atlanterhavet og Nordishavet, og lang landfast grense mot naboer i Skandinavia. Åpent hav skiller Norge fra det europeiske kontinent.

Alle større havner ligger inne i fjorder med trange løp. Farvannene, fulle av øyer, skjær og båer, gir små eller ingen muligheter for manøvrering av fartøyer for å unngå angrep. (Erfaring fra 1940.)

Fra havneanleggene, som er snaue nok for fredens systemer, fører veier og jernbaner innover i landet. Kommunikasjonslinjene følger trange, adskilte daler, passerer gjerne flere broer, og er meget usikre og sårbare under krig. Veier og jernbaner løper ofte parallelle, ofte like ved siden av hverandre, sjelden over et geværskudds avstand fra hverandre. Flyplassene er heller beskjedne, og er avhengig av utsatte kommunikasjoner, og kan lett «passiveres». Temperatur, vær og klima er usikre faktorer. Vinterhalvåret øker vanskelighetene. (Erfaringer fra 1940.)

Men — nettopp disse forhold gir Norge meget gode forutsetninger for å bygge opp eget, regionalt, stedegent forsvar, — med oppsetning, utrustning og stridsmåte, tilpasset forutsetningene og forholdene. — I kombinasjon med landets geografiske beliggenhet, politisk situasjon og stormaktsinteresser, vil et slikt forsvar kunne tenkes å gi Norge den mulighet til å unngå å bli dratt inn i et eventuelt stormaktsoppgjør, — den mulighet som overhodet ikke engang er tenkbar med Norge i Nato eller EEC. (Erfaringer fra 1940.)

Slik seriøs nøytralitetspolitikk vil formodentlig kunne bli internasjonalt stadfestet. Med svensk nøytralitet kunne Skandinavia da ta opp et samarbeide i og for nøytralitet.

Et tungtveiende argument for at slik nøytralitet også skulle bli respektert, ligger i det forhold, at den ene stormakt ikke vil kunne tillate den annen å krenke Norsk nøytralitet, fordi — hvis den ene stormakt søker å etablere seg i Norge, mot aktiv motstand fra Norge, vil den annen stormakt øyeblikkelig

JØDEN KARL MARX

Ved graven til Karl Marx på London-kirkegården Highgate ble sovjetiske turer nylig møtt av jødiske studenter som bar plakater

måtte «ivareta sine interesser», og angripe den første. Dermed står begge stormakter overfor en sammenstøtskrig på en krigsskueplass med forberedte og store naturgitte hindringer — som antydte i foranstående. En slik sammenstøtskrig i et slikt krigsteater — uten manøvermulighet — byr krigførende på så mange problemer og overraskelser, at rimelig vurderingsgrunnlag for tap eller gevinst neppe finnes. — Hvis Norge angripes, vet de aktuelle parter, at det blir en kamp i det uvisse og håpløse, og vil være til krigen er avgjort på andre krigsteatre. Det vil bli en oppslitningskrig, som ikke vil gi noen av partene «ro» noe sted i Norge til å utnytte landet til egne, militært aktive formål.

For de krigførende vil Norge således bli en «kvern» som ustoppelig maller i stykker militære maktmidler — uten hensikt og formål, — militære maktmidler, som vil kunne brukes, og som sikkert også vil trenge, i mer «krigs-vennlige» krigsteatre hvor det er mulighet for å beregne eller vurdere gevinst mot innsats. (Erfaring fra 1940.)

Foranstående spredte momenter, bygget dels på reelle erfaringer fra 1940, skisserer kombinasjon av seriøs norsk nøytralitet, forberedt norsk sivilt og militært forsvar og internasjonale stormaktsinteresser. Kombinasjonens muligheter for norsk nøytralitet er reelle. Til disse muligheter kan det knyttes håp om å hindre at Norge blir krigsskueplass for en — alt hensynsløst utsluttende — krig mellom stormakter. — En krig som for Norge vil bli uoverskuelig katastrofal. Den ubetingede forutsetning for at dette håp kan spire, er at Norge går ut av Nato-alliansen, og det er nu, fra 1969, mulig med ett års varsel, — og likeledes at Norge ikke går inn som «fullt medlem» i EEC.

Blir Norge stående i Nato-alliansen og/eller går Norge inn som «fullt» medlem i EEC, er disse muligheter og dette håp «varig» utelukket — selv teoretisk.

Gisle Mortensen

med påskriften: «Marx var jøde» og «Hvis Karl Marx bodde i Russland ville han være statsborger av annen klasse.»

DET ER ELLERS PUSSIG

at jøder uhindret får pleie sitt rasehovmod og isolere seg selv rasemessig, mens det er nærmest en forbrytelse hvis arriere gjør det samme. I Franz Josef Strauss' huspostill «Bayern-kurier» stod det for en tid siden en personalannonse, hvori en «arisk tysker» søkte en like arisk brud. I neste nummer av bladet tok man imidlertid redaksjonelt avstand fra denne «utglidning». (Det minner oss om da «Østlendingen» tok avstand fra seg selv for å ha omtalt fødselsdagen til en tidligere NS-mann). Tror noen at det ville ha vært noen mislyd å merke i den velsignede nydemokratiske verden om det i «Jüdischen Allgemeinen» hadde stått en annonse om en giftelysten jøde som søkte en partner av jødisk avstamning?

PROTOKOLLBEKYMRINGER

Den britiske dronnings protokollsjef, Sir Anthony

Wagner imøteser det bebudede besøk av den japanske keiser med ubehag og bekymringer. Det skal som kjent finne sted i oktober måned. Keiser Hirohito var før krigen blitt opptatt i Hosebåndsordnen, men i 1941 ble han utstøtt og hans våpen fjernet. I forbindelse med statsbesøket er keiseren riktignok påny blitt opptatt i Ordnen, men det har ikke vært mulig å finne igjen våpnet hans.

TYSK-DANSK MILITÆR-MANØVER

2. til 8. september vil det bli holdt en tysk-dansk militærmanøver (Birk Stone 71) i Schleswig-Holstein. Det deltar stabene til en dansk og en tysk divisjon og tre tyske og to danske brigader, samt tysk hjemmevern. Videre deltar tyske, danske og belgiske fly. Ialt møter det frem 25 000 soldater.

I SAMME FORBINDELSE

nevner vi at ved slutten av 1970 var 630 000 personer knyttet til det tyske Bundeswehr. Til stridskreftene hør-

te 449 893 mann, hvorav 307 600 til Hæren, 99 700 til Luftwaffe og 33 200 til marinen. Sivilpersonalet knyttet til stridskreftene bestod av 173 000 personer.

DEN FARLIGE HITLER

Sveitserskuespilleren B. Frick som gjentatte ganger har fremstillet Adolf Hitler på film trådte nylig i full uniform inn i nattklubben «Intermezzo» i München. Og vi skal si det vakte oppstyr og begeistret bifall. En av de besøkende ropte «Det er deilig at du har dukket opp igjen!» Skuespilleren sier til dette: «Når jeg skal være ærlig så hadde jeg ikke ventet noe slikt! Nå vet jeg slett ikke lenger hva jeg skal mene om den rolle jeg alltid spiller.»

OGSÅ ET KRIGSVÅPEN

Det berettes at Israel har vunnet en ublodig seir over Egypt gjennom et vellykket trick. Eksamen i geometri og historie for hundretusner av egyptiske skoleelever måtte utsettes fordi Israrel like før avholdelsen av prøven gjennom sine kringkastingsendinger på arabisk hadde bragt løsningene på de oppgaver som skulle stilles.

HYBEL ELLER LITEN LEILIGHET

søkes i Oslo av student ved Norges Idrettsbøyskole. Henv. sig.ingeniør Bjørn Bjørnvold, Prestealléen 30, Eidanger. Tlf. Porsgrunn 64 113.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgiro nr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgever A/S FOLK OG LAND

Kampsanger — —

gikk modig til kamp i det håp at de vandt sin frihet og fremtid her nord.

De kjempet og fros, de bar sykdom og savn og kan derfor ikke så lett forstå, at den straffen de fikk var til gagn — for noen, når de så får rett.

De hundre tuseners hån og forakt, den bølge av hat, som var ment å kvele den vilje, som en gang var vakt til samling, er kommet forsent. Ånd kan nok døyes en tid er det sagt, og gjerning kan byttes med ord, men å drepe en kjærlighets tanke med makt er ingen forundt her på jord.

Her går vi som fanger og gjør det vi må, lar dagene gå som de kan. Men ingen kan selv med sin vilje forstå, at dette kan tjene vårt land. Vi tåler i taushet, vi huser ei hat, vårt fedrelandssinn gjør det lett. Men det — tør vi vente av folk og av stat, at vi får oppreisning og rett.

Til arbeide går vi med smil og humør. Vi yder det beste vi kan. Og ingen skal si det om oss at vi gjør noe annet enn tjene vårt land. Vi elsket det høyt, derfor bar vi det frem i handling — og ikke i ord, — ville verne vårt land og de tuseners hjem — for den var også vår — denne jord.

Vardøhus og Bjørkelangen 1946 og -48.

Bjarne Lillevik